

De gitaar

Prinses Super zette humeurig een blokfluit aan haar lippen en blies hard.
Fiiieet.

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat een rotgeluid.’

‘Dat is omdat je hem nog niet kent. Een blokfluit is een heerlijk instrument!’ Juf Eugenia plukte de fluit vrolijk uit Supers handen en begon zelf enthousiast een liedje te spelen. Ze bewoog haar hoofd heen en weer. ‘Hmpff,’ zei Super. Ze kon niet wachten op de vakantie week die bijna begon.

De juf huppelde blokfluitend door het klaslokaal.

‘Ze glimlacht zelfs terwijl ze blaast,’ bromde Super tegen Max, die aan het tafeltje naast haar zat.

‘Omdat ze het leuk vindt,’ antwoordde Max.

‘Ze vindt alles leuk,’ zei Super. ‘Ze zou ook heel gelukkig op een tak blazen. Ik vind het stom.’

Max stompte zachtjes tegen haar schouder. ‘Dat komt omdat het vijf over acht is, dan vind je alles stom. Om negen uur is je ochtendhumeur weg en vind je dingen meestal weer leuk.’

Super schudde haar hoofd. ‘Blokfluiten niet.’

In Jippie was iedereen altijd vrolijk. Jarenlang was prinses Super de enige geweest in het hele land die wel eens een rothumeur had. De enige die ’s ochtends nergens zin in had, die niet altijd wilde huppelen en die een hekel had aan roze en geel. Gelukkig woonde Max nu vlakbij. Hij was

opgegroeid in het buurland Grom, waar iedereen juist altijd humeurig was. Max was daar de enige geweest die wel eens grapjes maakte en die zin had in de dag. Hij was soms vrolijk en soms boos, soms humeurig en dan weer enthousiast. Net als Super, die een oververgrootvader uit Grom had.

Nu woonden ze allebei in Jippie: Super in het kasteel en Max in een boerderij, met zijn humeurige moeder Mannie. Later zouden Max en Super koning en koningin van Jippie worden, maar nu waren ze pas tien en kregen ze elke dag les van hun rijmende juf Eugenia. Na dertig lessen over de geschiedenis van Jippie waren ze aanbeland bij de muziekweken. Juf Eugenia leerde ze een liedje te spelen op elk instrument dat bestond in het koninkrijk.

‘Zo,’ zei de juf. Ze legde de blokfluit weg, liep naar de andere kant van het klaslokaal en opende een enorme kast. ‘Welk instrument horen jullie graag? Dan gaan we daarmee aan de slag vandaag.’

Super zakte onderuit in haar stoel en keek ongeïnteresseerd naar de bomvolle kast. Ze zag klarinetten, trompetten, trommels, een saxofoon, drie violen en een gekleurde accordeon. Naast de kast stond een piano. Max stond op en liep naar een van de gitaren die ertegenaan leunden. ‘Moeten we echt op elk instrument een liedje kunnen spelen, juf?’ vroeg Super.

Juf Eugenia draaide een pirouette. ‘Natuurlijk, dat moet toch als koningin! Anders heeft een streekbezoek geen enkele zin!’

‘Streekbezoek?’ vroeg Super. ‘Wat is dat?’

‘Dat je op bezoek gaat in het land. Dan aai je babyhoofdjes en geef je ouderen een hand.’

‘Oké,’ zei Super. ‘Maar dan hoef ik toch geen liedje te spelen op de blokfluit?’

‘De mensen vinden dat enig en fijn. Een koningin hoort muzikaal te zijn. We hebben elk instrument dat je kunt verzinnen. Prinses, waar wil je mee beginnen?’

Super wilde net weer een welgemeende *Hmpff* laten horen toen haar oog op Max viel. Hij zat op een stoel in de hoek van het lokaal en hield een gitaar vast als een echte muzikant; zijn ene been over het andere geslagen, met het instrument steunend op zijn rechterbovenbeen. Zijn halflange, donkerbruine haar viel voor zijn ogen, terwijl zijn arm over de klankkast heen lag. Met zijn linkerhand hield hij de hals van de gitaar vast.

‘Mogen we hierop leren spelen, juf?’ Hij gleed met zijn vingers over de snaren. Dat klonk nog nergens naar, maar hij straalde.

Super slikte haar gemene opmerkingen in en knikte. ‘Dat lijkt me een goed idee.’

Max plukte aan de snaren van de gitaar en leek nu al door te hebben hoe hij hoge en lage tonen kon krijgen.

Super stond op, pakte de tweede gitaar die tegen de piano leunde en ging naast hem zitten op een krukje. ‘Goed dan, juf, leer ons maar een liedje.’

Anderhalf uur later had Super twee akkoorden geoefend op de gitaar en kon Max al een heel liedje. De juf was tevreden en hun schooldag zat erop. ‘Mag ik deze gitaar lenen?’ vroeg Max.

Juf Eugenia knikte. ‘Oefen jij maar lekker buiten de klas. En kijk in die hoek, daar ligt een tas. Jullie hebben nu negen dagen geen school, na de vakantie doen we de viool.’

‘U gaat toch een week op reis, juf?’ vroeg Super.

De juf knikte en keek Super met twinkelende ogen aan. ‘Naar een eiland ver weg, met rotsige straten. Het land van de Onderwaterpiraten...’

‘Onderwaterpiraten,’ herhaalde Max. ‘Bestaan die ook?’

Super knikte. ‘Ze wonen in de Diepzee. Waar ook alweer, juf?’

Juf Eugenia liep naar de kaart en wees op een stip in het verste hoekje aan de rechterkant.

Super ging naast de juf staan, op haar tenen, om het stipje te kunnen zien. ‘Er staat Rotspunt.’

Eugenia haalde haar schouders op. ‘De Onderwaterpiraten staan niet op de kaart, maar hun eiland heeft de vorm van een piratenbaard.’

‘Misschien ligt het eiland onder water,’ zei Super.

Juf Eugenia knikte. ‘Maar dan zal het soms boven water staan. Want je kunt er op bezoek zonder duikpak aan.’

‘Hoe komen mensen daar dan?’ vroeg Max. ‘De Diepzee is hartstikke ver. En diep.’

‘Je kunt met ze meevaren,’ legde Super uit. ‘Daar heeft de juf me over verteld. De Onderwaterpiraten varen af en toe naar Jippie om hun vis te

ruilen tegen graan en aardappels. Als ze niet tevreden zijn over de ruil, slaan ze je met een haai. Ze zijn zo sterk dat ze met één hand een palmboom kunnen optillen en hun baard is gemaakt van staaldraad.’

‘Maar waarom gaat u naar hun land, juf?’ vroeg Max een beetje bezorgd. De juf aaide over zijn hoofd. ‘Ik vind niks eng, dat zeg ik eerlijk. En die dagen op het eiland lijken me heerlijk.’

‘Mensen gaan soms een weekje, dat vinden ze spannend,’ zei Super. ‘Ze komen dan terug met piratensouvenirs. Een houten zwaard of een nepdoodskop waar je pennen in kunt stoppen, zodat ze blijven staan op je bureau.’

Max knikte. ‘Nou, veel plezier, juf.’ Hij ritste de gitaartas dicht en gaf juf Eugenia een hand.

‘Dat was best een leuke les,’ zei Super toen ze buiten stonden. Ze knoopte haar jas dicht en zwaaide kort naar de juf door het raam. ‘Al was het ook saai.’

‘Ik vond het niet saai,’ antwoordde Max. De gitaarvormige tas hing om zijn schouder.

‘Zoiets dacht ik al.’

‘Ik vind het heel leuk om muziek te maken.’

‘Gelukkig maar,’ zei Super. ‘Dit was pas les één, er volgen er nog heel veel meer, met alle instrumenten van het Koninkrijk.’

‘De doedelzak,’ zei Max opgewekt.

‘En de tuba,’ zei Super.

‘Jij bent vast heel goed in meeklappen.’ Max rende een stukje voor Super uit.

Super moest lachen en rende achter hem aan. Haar ochtendhumeur was verdwenen en ze had zin om de hele middag in het bos te spelen. Maar eerst wilde ze stroopwafels! ‘Kom,’ riep ze, ‘we gaan even naar het kasteel.’

In de eetzaal van het kasteel waren de koning en koningin van Jippie thee aan het drinken aan de lange eettafel.

‘Ha, kinderen!’ riep de koningin toen ze Super en Max door de grote kasteeldeuren zag komen. ‘Was het leuk op school?’

‘Mwah,’ zei Super. ‘We zijn begonnen met muziekles.’

‘Muziek is geweldig!’ riep de koning. ‘Ik zou het liefst bij elke stap die ik zet tromgeroffel horen.’

‘Wat een goed idee!’ riep de koningin. ‘Misschien kunnen we een Tromgeroffeldag houden. Dat iedereen de hele dag een trommel om zijn nek heeft hangen.’

De koning knikte enthousiast, pakte een papiertje en een potlood en schreef het idee van zijn vrouw op. ‘Doen jullie mee met het organiseren?’ vroeg hij toen hij uitgeschreven was. ‘Jullie hebben toch vakantie.’ Super schudde haar hoofd. ‘Liever niet.’ Ze zag het voor zich, hoe alle inwoners van Jippie lachend en zingend over de paden en straten van het land zouden wandelen met trommels. ‘En Max houdt meer van gitaar dan van trommels.’ Ze liep naar de tafel, pakte twee stroopwafels van de schaal en gooide er eentje naar Max.

De koningin klapte in haar handen. ‘Gitaren zijn geweldig! Je hebt er zelfs een bij je, zie ik. Speel eens wat?’

‘Nee,’ zei Super. ‘We gaan naar het bos om in bomen te klimmen.’ Maar terwijl ze dat zei, haalde Max de gitaar al uit zijn tas.

Hij ging op tafel zitten met zijn benen over elkaar en zag er direct weer uit als een echte gitarist. Met zijn rechterhand aaide hij over de snaren.

Plong.

Plong, plong, plong, pling, pling, plong.

‘We hebben nog maar één les gehad,’ zei Super.

‘Het klinkt al heel goed,’ zei haar moeder. ‘Heb je vaker gitaar gespeeld, Max?’

Max schudde zijn hoofd. ‘In Grom was geen muziek. Ik floot wel eens een liedje, maar daar kreeg mijn moeder altijd gelijk pijn van in haar voorhoofd.’

‘Speelde niemand in Grom een instrument?’ vroeg de koning.

‘Niemand.’ Max legde de gitaar neer, sprong op de grond en deed een inwoner van Grom na. ‘Muziek is onzin,’ zei hij boos, ‘het doet pijn aan je oren, soms wil je ervan dansen en van dansen krijg je zere voeten.

Van muziek moet je huilen. Muzikanten moet je nooit vertrouwen, die liegen.’ Hij keek vrolijk naar Super. ‘Dat laatste zegt mijn moeder vaak.’ ‘Je vader was toch een muzikant uit Jippie?’ vroeg Super.

‘Precies,’ zei Max. ‘Eentje die er na een paar dagen vandoor ging.’ Zijn vrolijke blik verdween. ‘Ik heb hem nooit ontmoet.’

‘Het lijkt me duidelijk dat je dat muzikale talent van je vader hebt,’ zei de koning van Jippie. Hij trok de schaal met stroopwafels naar zich toe. ‘Hij was vast heel goed in gitaarspelen.’

Max haalde zijn schouders op. ‘Ik denk het wel. Hij trok van stad naar stad om op te treden. Maar als ik iets over hem wil weten, roept mijn moeder dat hij een rotvent was. Dus ik vraag er maar niet meer naar.’

Super keek naar de koning, die zes stroopwafels had opgestapeld en nu probeerde een hap te nemen. ‘Het lijkt me heel verdrietig om je vader niet te kennen,’ zei ze.

Hier hadden ze het eigenlijk nog nooit over gehad. Ze kende Max’ moeder Mannie, met haar donkere kleren en haar gemopper over alles. En ze wist dat Max’ vader uit Jippie kwam en dat Max daarom een beetje Jippie en een beetje Grom was. Maar verder wist ze niks.

‘Het lijkt me geweldig om je vader niet te kennen,’ zei de koningin. Super en Max keken haar verbaasd aan.

De koningin roerde in haar kopje thee. ‘Dan kun je helemaal zelf bedenken wat voor iemand hij is. Een grote man met sproeten, of een kale, magere man die geweldig kan hinkelen.’

De koning knikte gretig. ‘Je hebt gelijk. Je kunt hem tekenen en gedichtjes over hem schrijven. O!’ Hij klapte in zijn handen. ‘Misschien kun je zelfs wel een liedje over hem maken, met je gitaar.’

‘Mam! Pap!’ riep Super. ‘Het is toch veel fijner om een vader te hebben dan om tekeningen te maken van een vader die je niet kent!’ Ze wist natuurlijk wel dat haar ouders altijd alles leuk vonden. Maar ze bleef het stom vinden dat ze problemen niet begrepen. Hoe kon het nou geweldig zijn om geen vader te hebben?

‘Sorry,’ zei ze tegen Max.

Die glimlachte. ‘Ik weet toch hoe je ouders zijn.’

‘Kom, we gaan naar buiten,’ zei Super.

‘Lekker kletsen over wie je vader is,’ zong haar moeder.

Super zuchtte diep, griste nog twee stroopwafels mee en liep het kasteel uit.